

Lýsing.

Tað loysur seg at turka torsk-
arhövd (við toknum f) og ryggir
og turran seið at selja mæ, og
afturfyrir lati eg pengarnar í
hondina.

Úr grannabygdum kann eg
eisini keypa hövd, ryggir og seið
f-bleytum standi og föra higar
at turka.

H. A. Hansen,
Leirvík.

Husholdningsskolen.

Kursus for unge Piger Maj—
August, 75 Kr. pr. Maaned. Pro-
gram sendes gerne.

Naina Scharla.

Skiparar

verða mintir á, at teir ikki mega
taka mann umborð til fiskiskap,
sum ikki antin kann prógva í ar
vera limur av Føroya Fiskimann-
afelag, ella hevur árskort fyri
1928 sum felagi Føroya skipara-
og navigatørfelag. Um teir ikki
halda hesar treytir falla teir í
bót 6 kr. fyri hvønn mann bæði
til Fiskimannafelagið og til
Skiparafelagið.

Eingin kann prógva at vera
limur av skiparafelagnum, uttan
hann hevur felagskort fyri 1928.

Nevndin.

Skiparalønin

er í 1928 10% sum vanligt.
Eingin limur av Føroya
skipara- og navigatørfelag
må fara fyrir minni.

Nevnd skiparafelagsins.

Fiskimenn

verða mintir á, at eingin limur av
F F má fara við skipara, sum ikki
hevur árskort fyri 1928 sum prógvi
fyrir at hann er limur av Føroya
skipara og navigatørfelag, ei
heldur má hann fara við skipi,
har sum ikki óll manningin
kann prógva at vera antin í
F F ella í skiparafelagnum, ger
felagslimur móti hesum er hann
fallin fyrir § 13 í felagslóðini.

Nevndin.

Ein træð,

ið liggur við koyruev, er til
sølu. — Prentsmiðjan vísir á.

200 Kr. om Maanedet i
Bifortjeneste tjenes let af unge Mennesker, Agenter og
Rejschandlerne. Nettopriskurant og
Prøve gratis mod Porto. Specialmagasinet,
Box 227, København V.

Radiomodtagere

køber man selvfølgelig
hos

TINGANES.

THORSHAVN.

Skerpukjøt

fæst hjá

J. Lambaa.
Telefon 89.

„Tjaldur“ Sæben bedst
og drøjest.

Kærlighed og Film.

At en Filmsskuespiller.

I Sne og Storm.

(Fortsat).

VÆR dog sparsommelig! Du
kan aldrig vide, hvor længe
hele Herligheden varer! —
var hendes bestandige Formaning
til den elskede Mage, som hun var
lykkelig over at have hjulpet til det
fordelagtige Engagement, og endnu
lykkeligere over bestandig at have
som Partner i de forskellige Films.
saaledes som hun kontraktligt havde
betinget sig det. For hun elskede
ham mere end nogen Sinde.

Men hun ængstede sig over hans
flotte Vaner. Naar han tjente godt
— og det gjorde han heldigvis for
Tiden — gav han straks Pengene
ud igen. Hun derimod var Sparsom-
meligheden selv. Baaede som Barn i
Hjemmet, hvor Formeldrene intet
havde haft at rutte med, og siden,
da hun selv begyndte at tjene lidt
ved Kontorarbejde, havde hun faaet
det indprentet Gang paa Gang, at
det gjaldt om at spare for at have
noget at staa imod med i daarlige
Tider. Og det var efterhaanden
gaaet hende i den Grad i Blodet, at
hun nu, hvor hun havde Raad til
at være flot, alligevel passede nøje
paa ikke at kaste Penge undgigt
bort.

Og bestandig bremsede og ad-
varede hun ham. Hvem véd, hvor
længe Herligheden varer — og hvor
snart kan Publikum Smag ikke
forandre sig og en hidtil højtidende
Stjerne dale? — var hendes be-
standige Omkvæd. Men endnu be-
fandt de sig paa Stjernevejene og
elede og evede fra Morgen til Aften
i Atelieret for at holde Positionen.

Det kom som en herlig Afveksling
for dem, da en Film, hvori de Begge
medvirkede, maatte optages i den
frie Natur, fjernet fra Hollywood-Ak-
tuellet. Først skulde der lages en
Række Snebilleder oppe i Californi-
ens Sierra Nevada-Bjerge, hvis
endede Tinder de saa ofte havde
set op mod, naar de paa Automobile-
ture om Søndagen gennemstrefjede
Californiens Dale. Nu skulde de med
et større Selektat op til disse Tinder

og en Ugestid filme i den evige Sne.
Aah, hvor det friskede at indaaende
den rene, tynde Luft deroppe, naar
man Maanedet igennem næsten kun
havde slugt Atelier-Støv og Snavs!

I det første Morgenskær, naar den
flamme Solgule dukkede op der-
ude i Horisonten og god sit Purpur-
eaker over Bjergene hvide Tinder,
og Kæmpedrenene og de mægtige
Graner tegnede sig som mørke Sil-
houetter mod det glødende Himmel-
hvalv, startede det unge Par fra
Cottagen, hvor de havde faaet an-
vist Bo. Og med et Par skikkelige
Gangere for Slæden begav de to Un-
ge sig hen til det snedækte Plateau,
hvor Optagelserne fandt Sted. Ved
disse skulde Han og Hun i en rus-
elsk Kane — dog ikke med de skik-
kelige Gangere men med et roende
Hestepaar for — suse i vildt Flugt
hen over Sneen, forfulgte af en Ro-
verbande. Og her i Amerika var der
ikke noget, der hed at lade sig rem-
placere i farlige Situationer af an-
dre, saaledes som de kendte det
hjemme, naar en Akrobat eller
Berider, iført de samme Klæder som
Helten, i de afgrænsede Øjeblikke
paatog sig halebrekkende Kunst-
stykker, Korsler og Ridt.

Han havde i Los Angeles maattet
tage Undervisning i at køre baade
med to og fire Heste, og var nu helt
stolt over virkelig at kunne betvinge
de roende Dyr, der inden Optagel-
serne fik noget at drikke eller lugte
til, som bragte dem i vildt Raseri,
saa de forer hen over Sneen som
skude ud af en Kanon. Mens han
stod op i Kanen, fuld af Mod og
Energi, med Tømmerne i den ene
Haand og Pisken i den anden, og hun
saa skælpende som et Epelev i op-
rigtig og dyb Ængstelse, ikke for
Films-Fjenden der bagomme, men
for den virkelig livsfarlige Kørsel,
jog en anden Kane af Sted i lige saa
sindssyg Fart ved Siden af dem.

I denne befandt Fotografen sig,
som optog den vilde Kørsel og det
slækkels forfulgte Pars Bevægelser
og Ansigtstryk under Flugten.

Instruktøren var mere end begejstret
over Begges Spil, over den sejle
Vilje og Kraft, der var at læse i hans
Træk, og over Dødsfarens Gru, som
tydeligt stod malet i hendes bløge
Ansigt. Selvom hun nok var glad
ved at faa at vide, at de Begge havde
løst den stillede Opgave paa
genial Vis, frydede hun sig ulige
mere over bagetter at sidde foran
den dampende Themaskine ved Pej-
sen derhjemme i Hytten med ham
ved sin Side. Og dér havde hun
ham helt for sig selv. Og Penge var
det den elskede Ødeland umuligt at
rutte med deroppe, hverken til Spil
eller Luksus. Men snart var Opta-
gelserne til Ende; og hele Selektatet
begav sig af Sted til nye Flirtu-
opfølelser i det skønne Florida.

Efter et Par Dages Jernbanerejse
ankommer de til Miami, Amerikas
berømteste Badested paa Florida-
Kysten. Derved ved Havbugten paa
den brede, hvide Strandsbred anben-
baredes der for de Unge et Badeliv,
som de end ikke havde været at
drømme om. Fra Filmens Vorden
var de vel vant til Elegance og
Luksus, men alt det var kun for
det rens Intet at regne med det,
som her oprulledes for deres Øjne.
Det forekom dem, som havde alle
Amerikas Millionærer sat hverandre
Stævne her paa Strandsbredden, hvis
mellemlange Promenader befolkedes af
Tusinder af skontklædte og skont-
klædte Mænd og Kvinder, som epog-
te og lo i Sommerdagens straalende
Solekin.

Her onkede Films-Instruktøren at
optage Billeder af det mondane Ba-
deliv samt en Motorbaade-Scen: ude
paa Havet, naar dette engang kom i
Oprør. Og atter skulde Han og Hun
holde for. I en af disse »Lynbaade«,
der dirrende af Motorens Hohen He-
letekter og saa hurtige som
Landjordenes Automobileer klev
Vandet, saa det staa i meterhøje
Sprojt til begge Sider, skulde han
staa ved Rattet og styre Baaden
gennem Bolgerne, mens han
Følge den ham tildelede Rolle laa
bevidstløs hængslængt i Baadens Ag-
terstav.

Scenen gængav følgende: Heltinde
flygter efter mangs Pinser og Gen-
vordigheder fra Fjenden, som har
taget baade Hende og Ham til Fan-
ge, og bærer sin saarede og syge
Elskede ned i den hurtige Motor-
baad, med hvilken hun saa, kun
iført sit tynde Natlinn, spurter af
Sted henover det oprørte Hav.

Efter mange Dages Ventetid ind-
traf endelig den nødvendige Uro i
Luften og paa Havbugten, og der
lille »Stars« blev udkommanderet til
ligt om Morgenen fra det pragtfulde
Luksushotel, hvor hun og Manden

boede. Inden hun naaede ned til
Broen, var Stormen taget saa vold-
saamt til i Styrke, at hun havde al-
vorligt i Sinde at melde fra. Men
hendes Mand, som skulde med i
Baaden, var ikke forknytt af sig og
animerede hende til at tage ud trods
Storm og Sø. Tilslidet gav hun efter,
da ogsaa Instruktøren havde tippet
og bedt hende om at gaa paa med
krum Hals og lovet dem Begge det
allerstærke »Fare-Honorar«. Saal-
des kaldes det Ekstra-Gratiale, der
udbetales til dem af Filmens Folk,
som vover Trøjen.

Og det tør nok siges, at hun vove
de Trøjen — eller rettere Chemien
Mens Stormen piskede Bolgerne i
Skum og rev hendes tynde Paaklæd-
ning i Løser, stod hun kækt ved
Rattet. Godt var det, at hun som
lille Tos sammen med Faderen, hvis
eneste Luksus det var om Sande-
ne, at leje en Robaad til Fisketur,
havde vænnet sig til al Slags Bolge-
gang. Søegy blev hun ikke. Men
Bolgerne saa hvert Øjeblik ud til at
skulle knuse den lille Spirrelig
Baad, der foer frem som et Lyp
Skum og Sprojt.

Baade Hun og Han blev gennem-
blødt til Skindet, hvortil Vejen y
heller ikke var lang. Men Bille-
derne, som optoges fra den ledsage-
de »Lynbaade«, blev fortrinlige, sa-
ledes som kun de dygtige og dum
dristige Amerikanere formaar at lave
dem.

»Det var noget andet end vorre
tamme Vandbilleder derhjemme«,
sagde hun om Aftenen, da hun laa
velbeholdt i sin store varme Ho-
tele seng efter Dagens Strabadser,
mens Stormen løjede af udenfor
Ruden.

»Ja, svarede han, og sikken et
Fare-Honorar vi fik! Læg Du dig
roligt til at sove! Det trænger Du
til. Jeg gaar ind i Spillesalen og
faer en lille Poker med de andre.«

Og saa laa hun alene tilbage oppe
paa Værelset. Falde rigtigt i Søvn
kunde hun ikke, skont hun trængte
saa haardt til Søvn. Det nagade
hende, at han, den elskede Ødeland,
lod sig drage af Spillet — og for-
trak de andre Selektat fremfor hende.
Og som hun laa der i halv-
vaagen Tilstand fyldtes det trætte
Sind af ængstelige Drømme, og det
forekom hende som trak der mørke
uheldevangre Skyer over hendes
Vej, til dækkende Solen og væsens-
de Storm.

(Fortsættes).

Givið át av
socialdemokratiskum felegum.
Blaðstýrari: M. S. Viðstein.
Prentsmiðja
»Føroya Social-Demokrates, Tórshavn

13

Ingibjörg
(álvarsom).

(Fer yvir til Tórgerð).

Góða, góða systir, sorga meg ikki meir,
men síða teg og tak eftir lærdómi prests.

Tórgerð.

Ingibjörg, eg kann ikki gera við, at hend-
an nýggja trúgvn er mær í móti, alt tað
fræstá sum í mær er, reisir seg í móti teim,
sum drupu feður okkara fyrir at fremja
trúnaðarskiðtið.

Ingibjörg.

Feður okkara fullu á vali, sum menn
móti monnum. Tað var okkum stórir miss-
ur; men ikki eiga vit at kenna øðrum meira
enn teimum sjálvum um fallið. Tú veist eis-
ini, at eg í hjarta mínum hevði tikið við
kristnari trúgv, áður enn tað illa hendi.

Tórgerð

(harm í huga).

Tú ert villað av presti og tú elskar ikki
feður og fosturland longur, systur.

Ingibjörg

(rødd).

Jú, nú meira enn áður, eg vil bert at her
skal verða friður á jorð og monnum góður
vilji.

14

Tórgerð

(osin, bitir saman tenn).

Og eg vil hava hevd! Hevd yvir faðir
mín! Og gævi mær Freya, at eg fekk biðið
tann, ið eg kundi boðið tær treytir fyrir meg,
at hann skuldi felt Angrinn Adalsson, sum eg
hati mest, tí at hann feldi faðir mín við orva-
skoti, tá hann við svarði í hond hevði verið
tveyggja manna bani!

Ingibjörg

(stendur eina løtu sum burtur í øðrum heimi,
so stríkur hon hond um enn).

Hvor heldur tú tað er, sum riður higar til
garðs; sig mær, reið hann hvítum hesti, sást
tú tað gjølla? —

Tórgerð.

Ja, hann reið hvítum hesti!

Ingibjörg

(sterk frá fyrir seg).

Hvítum hesti skuldi Hermundur riða.

Tórgerð

(forvitin).

Hermundur! — Heldur tú, at tað kann
vera Hermundur Steingrímsson, ið aftur er
komin. Ja, tá vantí eg, at vit fáa at síggja
annan leik. Á! — systir, systir, eydnuborðin
ert tú, ið lovaðist slíkum manni.

15

Ingibjörg
(ivandi).

Hermundur Steingrímsson er ikki kristin
maður enn — hann er heiðin! —

Tórgerð

(hugfangad).

Kristin ella heiðin, tað er mær eins kært.
— Hann er hin sterkasti og trúðasti maður,
ið nokur kvinna kann ynskja sær til mann!

Ingibjörg

(suffar tungliga).

Gævi Gud, at Hermundur var kristnaður.

Tórgerð

(forvitinsliga).

Ætliar tú at leggja tær treytir á fyrir teg,
at hann skal skifta sið og trúgv?

Ingibjörg.

Eg kann ikki eiga heidnan mann — og
tú — heldur tað enn hitt. —

Tórgerð, — eg verði eydnuleys — Krist
er mín einasti uggi.

Tórgerð

(bilsin).

Hitt! — Hvat meinar tú, systir?

Ingibjörg

(harm í huga).

Eg fái ikki yvir varrnar at siga tað
sum mær er øtlað av vannvirðing.